

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Dato: 04-10-2021
Enhed: NAERSOM
Sagsbeh.: DEPNSLA
Sagsnr.: 2114704
Dok. nr.: 1901355

Folketingets Social- og Ældreudvalg har den 12. maj 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 621 (Alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Spørgsmål nr. 621:

”Vil ministeren redegøre for, hvem der skal betale for den nødvendige bandagering af armen, hvis kommunen forestår opmåling og forværrer lymfødemet? Bandagering bruges for at få armen ned i omfang igen, hvis det er muligt og altså før, der opstår irreversible skader, jf. at dette typisk er en meget bekostelig affære. Der henvises til SOU alm. del – bilag 283 (fortroligt) og debatindlægget ”Er fritvalgsordningen for personlige hjælpemidler kun for de rige i Vejle Kommune?” af Ulla Asmussen, fredericiaavisen.dk den 7. maj 2021”

Svar:

Jeg har ikke mulighed for at udtale mig om den konkrete sag eller tage stilling til de oplysninger, der fremgår af bilaget eller debatindlægget. Jeg kan dog generelt oplyse om de relevante regler på området.

Levering og betaling for et apparatur eller redskab, som f.eks. kompressionsprodukter ifm. et lymfødeme, ligger hovedsageligt enten hos regionen eller kommunen afhængigt af, hvilken kontekst redskabet indgår i.

Dette fremgår også af det såkaldte afgrænsningscirkulære, jf. cirkulære nr. 9651 af 19. december 2012 om afgrænsning af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet. Dette cirkulære beskriver de nærmere retningslinjer for, hvornår der er tale om et behandlingsredskab efter sundhedsloven eller et hjælpemiddel efter serviceloven.

I tilfælde hvor der er tvivl om ansvaret, skal hjælpemidlet eller behandlingsredskabet leveres af den myndighed, der har tættest kontakt til borgeren, hvorefter regionen og kommunen må afklare betalingsspørgsmålet, uden at det kommer borgeren til skade.

Hvis et redskab indgår som en integreret del af hospitalsbehandlingen af en borger, eller som led i, eller som en fortsættelse af, den iværksatte behandling, med det formål at forbedre resultatet af sygehusbehandlingen, eller at forhindre forringelse af dette resultat, ligger leverings- og betalingsansvaret hos regionen, fordi der er tale om et behandlingsredskab.

Det følger af serviceloven, at en person med en varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne kan få støtte til hjælpemidler, når hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet. Kommunen har leverings- og finansieringsansvaret.

Borgeren ansøger om hjælpemiddel hos kommunen, som derefter træffer en afgørelse. Hvis en borger er utilfreds med kommunens afgørelse, kan han/hun klage til kommunen, som derefter skal genvurdere afgørelsen.

Fastholder kommunen sin afgørelse, bliver klagen sendt videre til Ankestyrelsen, som herefter træffer afgørelse i sagen.

Derudover er det muligt at klage til Styrelsen for Patientklager, hvis man er utilfreds med en sundhedsfaglig behandling.

. / . Der er også mulighed for, at borgeren kan modtage erstatning gennem ansøgning hos Patienterstatningen, hvis denne har fået en skade efter sundhedsfaglig behandling eller sundhedsfaglig pleje. Dette er også tilfældet, hvis man er blevet skadet, fordi man ikke blev behandlet, eller fordi man har fået en forkert eller forsinket diagnose. Her vil jeg henvise til min besvarelse af SOU alm. del spm. 620, hvor der er indhentet bidrag fra Patienterstatningen, hvor reglerne beskrives nærmere.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Nanna Søndergaard Lauritzen